

2. Methods

2.1. Context review

Sanandaj is the capital town of Kurdistan Province with geographical coordinates of 35° 20' north, 47° 18' east of Greenwich meridian, and 15° west of Tehran meridian (Fig. 1) (Statistical Center of Iran, 2011b). According to the latest national census in 2011, its population was 373,987 (Statistical Center of Iran, 2011a). The population growth rate was 3.7%, compared with that in 2006, and 9.2%, compared with that in 1956, when the first census was done. However, the urbanization ratio, which was 15.23% in 1956, increased to 83.36% in 2011. These figures indicate the rapid growth of urbanization, urban expansion, overuse of resources, and the lack of balance and equilibrium in urban development. The first urban guide plan was prepared in 1959 with a physical approach, followed by the first urban master plan in 1973, which proposed gridiron plan for urban physical development by creating new neighborhoods. The second master plan was prepared in 1984, and it was revised in 2006. The aforementioned plans had merely a physical view, and they were not much successful in attaining sustainable development purposes.

۲. روش‌ها

۱،۲. نقد و بررسی محتوا

سنندج مرکز استان کردستان با مختصات جغرافیایی ۳۵ درجه و ۲۰ دقیقه شمالی، ۴۷ درجه و ۱۸ دقیقه شرقی از نصف النهار گرینویچ، و ۱۵ درجه غربی در غرب نصف النهار تهران (شکل ۱) است (مرکز آمار ایران، ۱۳۹۰ ب). جمعیت آن طبق آخرین سرشماری ملی در سال ۱۳۹۰، ۳۷۳،۹۸۷ نفر بوده است (مرکز آمار ایران، ۱۳۹۰ الف). نرخ رشد جمعیت در مقایسه با سال ۲۰۰۶، ۳/۷٪، و در مقایسه با سال ۱۹۵۶، زمانی که اولین سرشماری انجام شد، نرخ رشد جمعیت ۹/۲٪ بود. با این حال نسبت شهرنشینی که در سال ۱۹۵۶، ۱۵/۲۳٪ بود، در سال ۲۰۱۱ به ۸۳/۳۶٪ افزایش یافت. این ارقام حاکی از رشد سریع شهرنشینی، گسترش شهری، استفاده بیش از حد از منابع، و عدم تعادل و تعادل در توسعه شهری است. اولین طرح راهنمای شهری در سال ۱۹۵۹ با رویکرد فیزیکی تهیه شد و به دنبال آن اولین طرح جامع شهری در سال ۱۹۷۳ ارائه شد که طرح شبکه‌ای برای توسعه فیزیکی شهری

را با ایجاد محله‌های جدید پیشنهاد کرد. طرح جامع دوم در سال ۱۹۸۴ تهیه شد و در سال ۲۰۰۶ مورد بازنگری قرار گرفت. طرح‌های مذکور صرفاً جنبه فیزیکی داشت و در رسیدن به اهداف توسعه پایدار چندان موفق نبودند.